

[Hans Hækkerup]

Centralamerika, der har været et politisk brændpunkt i længere tid.

Endelig vil jeg understrege, at vores forslag omhandler en forøgelse af bistanden til Centralamerika, og selv om Nicaragua har en særlig placering i forslaget, lægger vi faktisk vægt på, at støtten til de private danske organisationers arbejde i de andre centralamerikanske lande også øges, efter vores mening først og fremmest gennem de kirkelige og folkelige organisationer.

Vi håber med dette forslag at kunne yde et væsentligt bidrag til en fredelig udvikling i Centralamerika. Det har ikke noget at gøre med at føre stormagtspolitik, det overlader vi til andre.

Fischer (KF):

Folketingets partier – alle, tror jeg – har klart tilkendegivet deres støtte til fredsprocessen i Centralamerika, først til Contadorprocessen og nu til det, der er sat i gang af den costaricanske præsident. Når det er sagt og vi derfor ikke behøver at få det præciseret i form af beslutningsforslag, synes jeg, det er vigtigt at sige, at den plan, som blev vedtaget af de fem centralamerikanske statsledere på et møde i Guatemala i begyndelsen af august i år, og som har fået navnet Ariasplanen, drejer sig om fred, om amnesti, om stop for udenlandsk indblanding og om genindførelse af ægte demokratiske tilstande i klassisk vestlig forstand i alle de centralamerikanske lande.

Når planen således beskæftiger sig med hele den centralamerikanske region, må det unægtelig forekomme politisk ubalanceret og ensidigt, at partier i det danske Folketing fremsætter forslag, hvis indhold i altovervejende grad sigter på øget støtte til et af landene i regionen, nærmere betegnet Nicaragua. Forslagene kan derfor næppe tolkes som andet end et ønske om at fremsætte en politisk manifestation, og dermed er der tale om en politisering af dansk bistandspolitik. Det er et klart brud med den hidtidige linie, at udviklingshjælp først og fremmest skal rette sig mod økonomiske og humanitære behov hos befolkningsgrupper og ikke være udtryk for politiske præferencer.

Vi er for øjeblikket vidne til en politisk proces i Centralamerika, der forhåbentlig kan føre til fred og demokratiske forhold, og det er to afgørende betingelser for at opnå økonomisk

vækst og sociale fremskridt. Derfor må vi spørge: Yder vi virkelig et bidrag ved midt under denne vigtige proces ukritisk at give et af landene en præferencestilling? Det må forekomme mere end tvivlsomt. Hvis der er brug for politiske tilkendegivelser, bør de da ikke være til fordel for en magt, der fortsat er militant, og som fortsat har et klart totalitært præg, men derimod til fordel for en mand, der har sat hele denne lovende proces i gang, præsident Oscar Arias Sánchez fra demokratiet Costa Rica, som i øvrigt vil blive hædret i Norge om nogle dage.

Vi kan naturligvis heller ikke fra konservativ side acceptere, at man benytter bistandspolitikken som en demonstrationspolitik over for USA. Vi mener ikke, at det amerikanske senat eller den amerikanske regering har brug for råd fra dansk side.

Så vil jeg godt vende tilbage til indholdet i bistanden. Udenrigsministeren har jo på en meget grundig og nøgtern måde gennemgået den danske bistandsindsats over for Centralamerika, der i høj grad retter sig mod nødlidende og betrængte mennesker. Denne bistand skal vi fortsat yde, og indsatsen har jo i høj grad været til fordel for nicaraguanere. Bistandsmæssigt har vi altså heller ikke brug for de to forslag.

Bliver Ariasplanen en virkelig succes – hvad vi skal hjælpe med til – kunne vi frem for de to forslag langt mere have brug for en indgående vurdering af, hvorledes Danmark i samarbejde primært med EF-landene kan styrke indsatsen for at genoprette hele det centralamerikanske område.

Et land som El Salvador har som bekendt lidt kolossalt under borgerkrigen. En indsats fra europæisk side kan være en virkelig styrkelse af demokratiet og af økonomisk og social genopretning i dette område.

Vi mener som udenrigsministeren, at hvis vi virkelig fra dansk side har ressourcer til en forstærket dansk tilstedeværelse i området gennem en ambassade og en bistandsmission, peger de nuværende forhold i området langt mere på Costa Rica som det rigtige sted, men valget er naturligvis klart et regeringsanliggende.

Vi håber under det kommende udvalgsarbejde at kunne tale os nærmere hinanden, således at de hovedprincipper og hovedretningslinier, der fremgik af udenrigsministerens tale, også fremover vil være dem, der præger den danske indsats, så vi kan undgå, at dansk bistandspoli-